

Verzamelde gedichten 1958 - 2008

Frans Hoppenbrouwers

Deze PDF wordt u
aangeboden door
webmagazine
CuBra &
Frans
Hoppenbrouwers

Copyright 2009 Frans Hoppenbrouwers

I Vroegste gedichten (Uit: Zoet als Honing, Zout als Brem)

II Kruidwis

III Verkaveld Bestaan (een drieluik)

1. Portaal
2. Pelgrim
3. Rosa mystica

IV Wintervertelling

V Calendarium poeticum

VI Ongerijmd

VII Tweestromenland

VIII Tijdloos verweer

IX Spelenderwijs

X Wording en verval

XI Brabantse Balladen

XII Jeroen Bosch

XIII Vluchtig geluk

XIV Kroon der maanden

XV Hoezeer mijn lief

XIV KROON DER MAANDEN

Januari

We zijn het jaar vol goede moed begonnen,
ofschoon de ketel onrustbarend loeit,
de ongerustheid in de nanacht groeit:
het water in de vaart is stijf geronnen.

Al heeft het licht in lengte iets gewonnen,
de winternacht houdt nog de vorst geboeid,
de storm die harteloos de meidoorn snoeit,
heeft veel te lang op zoete wraak gezonnen.

Rotsvast vertrouwen splijt geharde steen:
al zag ik graan staan sterven in de voren,
in dat geloof stond ik geen maand alleen.

In mij begint het voorjaar reeds te gloren,
de groene hoop breekt door de ijslaag heen,
voorzichtig nog, als spichtig winterkoren.

Februari

Het lichtmes heeft de nachten aangesneden
en pulkte, laag na laag, het donker los.
Het eerst herleeft het uitgestorven bos:
de lijster fluit zijn eerste ochtendbeden.

Mild licht valt op het neergedrukte mos
dat zich al opricht om zich snel te kleden
in groen fluweel en uit zichzelf te treden:
een spoor van rood als een verlegen blos.

Hoewel de vorst nog in de aarde gromt,
bespeur ik in de voorjaarslucht het ware
aroma dat mijn wanhoop heeft verstomd.

In mij is stilaan weer de hoop gevaren
dat er een eind aan deze winter komt
en dat het weer volledig op zal klaren.

Maart

Kenmerkend heet die wisseling van wacht:
inktzwarte wolken die de zon verdrijven,
de lentezon die ons poogt in te wrijven,
dat zij het is die peutert aan de nacht.

De wolk had ons veel vochtigheid gebracht
en door de zon zal nu het groen beklijven:
het licht tracht alle ruimte in te lijven,
zoet water drenkt de velden als een vacht.

In mij is maand na maand de hoop gegroeid
dat ik nogmaals een lente mee zal maken:
ik zie tevreden dat het speenkruid bloeit

en groet de zon die als betrouwbaar baken
te pronken staat en elke wolk verschroeit:
haar warmte zal over de groeikracht waken.

April

De malsheid van dit opgeveerd seizoen
verrast mij niet, ze was er eerder al.
Ik heug me ook de taak van het verval
dat onberedeneerd zijn werk zal doen.

Nog even drink ik van ontloken groen,
het sensueel geroep van roek en ral,
alsof die weelde eeuwig blijven zal,
als trok de dag de avond bij de noen.

En diep in mij dient nieuwe moed zich aan
met het geloof dat het wel goed zal komen.
Dat lees ik uit de klaarte van de maan

die vraat en worm weert uit de appelbomen:
geen blad of bloem zal voor zijn tijd vergaan.
Zo spekt de dichter zijn te schrale dromen.

Mei

Van rijkdom blinkt de opgetooide tijd
van deze maand die men gezegend noemt
en die men om zijn vele deugden roemt:
het is de mei waarin het broed gedijt.

De mei raakt nooit de oude glorie kwijt,
zolang de bij naar honing zoekend zoemt,
de kikker stijlvol in de vijver ploempt,
de oude raaf haar reeks van jaren slijt.

Een diep geloof heeft in mij postgevat
nu vaste waarden zich bereid verklaren
voorgoed te blijven: bakens op mijn pad

die nog de vreugde van de jeugd ervaren,
alsof de tijd geen recht van spreken had:
ik weet nu dat de bloesems appels baren.

Juni

De volheid heeft zich naar de zon geplooid
om zo het al bevruchtend licht te vangen
en te voldoen aan het voorzien verlangen
naar geurend gras dat hoopvol werd gehooïd.

Ooit wordt dit licht geketend en gekooïd
en in de dwangbuis van het zwart gevangen:
we blijken aan een zijden draad te hangen
die breken zal zodra het lot zich plooit.

Diep in mijn ziel ontkiemt het heilig vuur,
dat knisperend de godslamp doet ontbranden
en eeuwig borg mag staan voor tijd en duur.

Toch is er ook waarachtigheid voorhanden:
het zoet te stellen naast het zout en zuur,
het aanzien op te tellen bij de schande.

Juli

De neergang wordt onmerkbaar ingezet,
al heeft de zon nog wel voldoende kracht
om niet te zwichten voor de sterrennacht,
trouw aan de zeer gestrengte zomerwet.

Wie heeft de wijzers van de klok verzet?
Geen tijd is vaak een zaak van overmacht.
Wie van de hitte naar verfrissing smacht,
wordt onder druk van dag en duur geplet.

Als later heen in ons de avond daalt,
een zachte bries de lome blaren roert,
komt iedereen die naar verkoeling taalt

onder de boom, waar nog de tortel koert.
Daar nu de maan in witte luister straalt,
raakt ieder mens tot in de ziel geroerd.

Augustus

Er kroop een trage loomheid in de dagen,
een soort verstarring in de loop der tijd.
Wie niet ontspoorde raakte richting kwijt:
die klamme hitte kan geen beest verdragen.

Geen levend wezen kwam nog toe aan vragen
en paard en koe staakten hun loze strijd
om schaduw want de warmte bleef een feit:
wat hielp het om van hitsigheid te klagen?

Er komt in mij een nieuw geloof naar boven
als ik in huis, gordijn zorgvuldig dicht,
een droom krijg van besneeuwde winterhoven.

Ik hul mij in een kleed van koeler licht
en uit de schouw komt rulle sneeuw gestoven
als een vroegtijdig, winters voorbericht.

September

De ooftmaand maakt zich van de zomer los,
maar kwade trouw is hier niet aan de orde:
het is alweer de vraag van zijn of worden
die ronddwaalt in de stilte van het bos.

Er daalt een blad naar het afwachtend mos.
Ofschoon er hier en daar wat loof verdorde
blijft toch het wachten op de woeste horde:
dan gooit de herfststorm alle trossen los.

Er komt in mij een raar soort onbehagen,
een diep van binnen knagend leeg gevoel
dat poorten opent naar de laatste vragen.

Maar in de schaduw is het heerlijk koel
en dat belooft een keur van lichte dagen
die ik lam doorbreng in mijn luie stoel.

Oktober

De wijnmaand tovert nu met geel en rood
en bomen hullen zich in felle kleuren
die ook een oude man op kunnen beuren:
elk blad wacht zo een mooie, trage dood.

Ik schouw de wolken en de kleine vloot
van vogels die het herfstelijk gebeuren
van trekken overdoen, tot in den treure,
omdat de reiswet huis en haard verbod.

Er ligt in mij een nooit ontdekte plek,
waar ik niet over spreek ten eigen bate:
ik volg de vlucht van kranen op de trek,

hun v-vorm toont de laatste dagen gaten
die heel veel lijken op mijn witte vlek.
Wanneer vul ik de leegte die zij laten?

November

De tijd steekt de bazuin der eindigheid:
de najaarsrouw om hen die ons ontvielen.
Herdenk het heil der afgestorven zielen
die reeds zijn voorgegaan in eeuwigheid.

Gedenk de mens: schreeuw van verlatenheid.
Wat rest ons dan al biddend neer te knielen
voor dierbaren die reeds tot stof vervielen:
wie je ook bent, je naasten raak je kwijt.

Dat ik weer aan mijn ziel ben toegekomen,
komt door de zwarte kraaien in de lucht
die hun luidruchtigheid hebben hernomen,

al drijvend op de wind die als de zucht
der zielen schuilt in kale najaarsbomen:
van winters leed het aanzeggend gerucht.

December

Zo zal het jaar weer feestelijk gaan sterven,
omdat het kind vol in de kijker staat
en al te zoet geen wensen liggen laat
nu Sinterklaas van hut naar huis zal zwerven.

Geboortefeest spreekt van het heilig erven
en van het kind dat niemand lijden laat,
daar Gods belofte heel de mensheid baat,
in elk geval toch wie zijn woord niet derven.

Recht in het hart trof mij de ware zin:
dat nog het kind in liefde wordt gezien,
gevoed door moeder, reine maagd en min.

Hij die ten toon hing voor de aardse lien,
voorzag het einde van een nieuw begin:
wie het begin is, kan het eind voorzien.

